

умінь студентів, а й усвідомлення ними основних правових категорій та принципів, що сприятимуть збільшенню кількості свідомих, гуманних та компетентних громадян держави.

Маючи висококваліфікованих фахівців, достатньо могутню фінансову базу Юридичний інститут Національного авіаційного університету, забезпечує підготовку справжніх професіоналів в галузі права, які будуть конкурентоспроможними та затребуваними на ринку праці, здатні виконувати поставлені завдання та оперативно розв'язувати проблеми на шляху розбудови правової України.

Більшість учасників конференції звертають увагу на проблеми розвитку сучасної української юридичної освіти, які полягають у невідповідності її європейським та світовим стандартам. Проведені дослідження дадуть змогу проаналізувати шляхи реформування вищої юридичної освіти та виходу на сучасний світовий рівень.

УДК 342.813.37(001.76)(043.2)

Головко С.Г.,

к.і.н., доцент,

Куліш А.В.,

студентка,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ МОДЕРНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

У сучасному глобалізованому світі освіта розглядається одним з найважливіших напрямів державної політики передових країн світу. Освіта є стратегічним ресурсом соціально-економічного, культурного і духовного розвитку суспільства, основою підвищення добробуту громадян, забезпечення умов для самореалізації кожної особистості, зміцнення міжнародного авторитету держави. Пріоритети сучасної освітньої політики зумовлені необхідністю виховання людини нового постіндустріального суспільства, для якої притаманні інноваційний тип мислення та висока культура життя, співіснування з природою, соціальне партнерство [3].

Національна стратегія розвитку освіти в Україні зорієнтована на забезпечення особистісного розвитку людини згідно з її індивідуальними

здатками на основі навчання впродовж усього життя. Серед основних проблем, що виникають в процесі розбудови національної системи освіти виділяють: недостатню відповідність освітніх послуг вимогам суспільства та запитам особистості; недосконалість змісту освіти; недостатня його зорієнтованість на сучасні економічні виклики; невідпрацьованість ефективної системи працевлаштування випускників та їх професійного супроводу; недосконалість нормативно-правового забезпечення освітньої галузі; недостатня підготовленість органів управління освітою до комплексного вирішення завдань модернізації цієї галузі [2].

З огляду на це, пріоритетними завданнями сталого розвитку вітчизняної освіти є розроблення нової та удосконалення чинної законодавчої і нормативно-правової бази; створення сучасного матеріально-технічного забезпечення; забезпечення економічних і соціальних гарантій для реалізації конституційного права на освіту кожним громадянином України, незалежно від місця проживання і форм отримання освіти; розвиток системи державно-громадського управління освітою; забезпечення об'єктивного оцінювання якості освітніх послуг.

Особливо актуальним для вищої професійної освіти є завершення розроблення та прийняття Верховною Радою України Закону України "Про вищу освіту" у новій редакції та Постанови Кабінету Міністрів України "Про затвердження Національної рамки кваліфікацій"; створення нормативно-правової бази щодо мотивації роботодавців до співпраці з вищими навчальними закладами, їх участі в розробленні стандартів вищої освіти, надання баз для проходження практики студентів та першого робочого місця випускникам; удосконалення нормативно-правового забезпечення системи післядипломної освіти, зорієнтованої на модернізацію системи перепідготовки, підвищення кваліфікації та стажування педагогічних, науково-педагогічних працівників та керівників навчальних закладів.

Оновлення нормативно-правової бази системи освіти розглядається одним із ефективних механізмів реалізації Національної стратегії її розвитку в XXI ст. Таке оновлення включає формування законодавчо-нормативної бази, що визначає правові, організаційні, фінансові засади інноваційного розвитку освіти в контексті глобалізаційних процесів. Доцільними є вдосконалення структури національної освіти згідно міжнародної стандартної класифікації, системи оплати науково-педагогічних працівників закладів та установ освіти, забезпечення відповід-

них державних гарантій, більш активне залучення місцевих бюджетів різних рівнів до видатків на освіту, розроблення та реалізація Кодексу про освіту [2].

Внесення змін до законодавства передбачається орієнтувати на подолання негативних наслідків демографічної кризи, підтримку освіти на селі, зокрема, через розвиток альтернативних моделей організації освіти, врегулювання питання щодо підготовки молодших спеціалістів на базі вищих професійних училищ та коледжів, унормування посадових окладів науково-педагогічних працівників за Єдиною тарифною сіткою, підвищення заробітної плати та забезпечення соціальних гарантій. Потребують розроблення, затвердження та впровадження в освітню практику положень про післядипломну освіту, про дистанційну форму навчання та його ресурсні центри, про атестацію керівників навчальних закладів, про соціально-педагогічний патронат, а також інших нормативно-правових актів, що забезпечуватимуть вдосконалення системи освіти, підвищення її якості.

Основні зусилля доцільно спрямувати на розроблення порядку формування державного замовлення на підготовку кваліфікованих працівників, фахівців з вищою освітою, переліку та нормативів платних освітніх послуг. Вирішенню питання працевлаштування випускників ВНЗ буде сприяти науково обґрунтоване прогнозування ринку праці з урахуванням програм розвитку галузей економіки, створення правових та економічних механізмів стимулювання роботодавців та інвесторів щодо їх участі у зміцненні навчально-матеріальної бази системи освіти, розвитку професійно-технічних і вищих навчальних закладів та відновленні трудових ресурсів країни. Удосконалення нормативно-правової бази з пріоритетних напрямів забезпечення життєдіяльності навчальних закладів передбачає модернізацію управління освітою на всіх рівнях, проведення безперервного моніторингу та оцінювання якості освіти, посилення матеріально-технічного та інформаційно-комунікаційного забезпечення навчальних закладів, правового захисту освітніх інновацій, результатів науково-педагогічної діяльності як об'єктів інтелектуальної власності.

Ці кроки у формуванні правового поля реалізації функцій системи освіти сприятимуть її удосконаленню згідно міжнародних стандартів, забезпечуватимуть можливість органічної інтеграції до єдиного європейського освітнього простору.

Література

1. Законодавство України про освіту. Збірник законів. – К.: Парламентське видавництво, 2002. – 159 с.
2. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.mon.gov.ua.
3. Про Національну доктрину розвитку освіти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon2.rada.gov.ua.

УДК 340.115: 340.12

Зуєва В.О.,
к.п.н., доцент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРОБЛЕМИ РОЗУМІННЯ ПРАВА В УМОВАХ СУЧАСНИХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

На протязі всього часу існування права науковий інтерес до нього не тільки не пропадає, а й постійно зростає – тому проблеми розуміння права можна сміливо відносити до вічних проблем. В сучасних соціокультурних умовах глобалізації таке зростання інтересу до права зумовлене переходом суспільства до якісно іншого стану, що припускає наявність інших характеристик права та правової реальності. Активізація дослідження проблеми розуміння права зумовлена тим, що в сучасних глобалізаційних умовах, незважаючи на певне підвищення ролі права в життєдіяльності суспільства, відбувається падіння його авторитету в суспільній думці та в рішенні практичних завдань. Посилюється вага влади, яка сприймається як єдиний засіб забезпечення правопорядку та законності.

Отже, вивчення права як соціокультурного явища в умовах процесів глобалізації являє собою досить складну та багатоаспектну проблему. Це зумовлює необхідність вивчення її з позицій людини як суб'єкта права, а також з урахуванням впливу глобалізаційних тенденцій.

В рамках концепції правової еволюції, згідно якої розвиток права як соціокультурного феномену характеризується певною циклічністю, що проявляється у поверненні права на власний ґрунт саморегуляції, яку було перервано державною стадією суспільного розвитку, драму сучасного права можна пояснити втратою позитивним правом духовно-куль-